

какво щастіе чака и двама ни; но ще си припомнишь днешния день ще си припомнишь че ма си испжидилъ отъ кщцата си! . . .

Но слугытъ които го влачахъ, не го оставихъ да доизговори.

Герцогътъ като останъ самъ, осѣти едно вътрѣшно безпокойствіе и не пріятность които не му са виждахъ естественны и които не можаше да си объсни; но той немаше време да се занимава съ таквызи мысли, той имаше други поважны занятія.

И той наченъ да се търси и прави, и вечерята отиде при царя, както се бѣ обѣщаль на графинята.

XII.

ЗАВРЪЩАНЬЕ ВЪ МАДРИТЬ.

Пикильо бѣ испжденъ и вратата се затвори хъ отдиръ му. Натиренъ, обезчестенъ съ сърце оскърбено, съ глава пълна отъ лъстителны и неиспълнимы планове, той се скиташе по Валядолитскытъ улицы, и не знаеше на какво найпослѣ да се рѣши.

Сичкытъ му надѣжды бѣхъ се съборили, плановѣтъ му бѣхъ осуетены, и бждщето му пакъ бѣ станжло мрачно и невѣрно.

Какъ да открие на Аиша неблагородното си рожденіе, срама на майка си, и найвече своето униженіе? Испжденъ отъ баща си като кознетворецъ и безчестенъ, влаченъ по улицытъ отъ слугытъ Не, не нито Аиша, нито другы нѣкой ще научаше обстоятелствата му, ако не изнамѣряше първо начинъ да стане уважителенъ и на себеси и на другытъ.

Потънжлъ въ тѣзи размышленія, и като се щураше безъ цѣль, той видѣ да минува по край него единъ человекъ, когото стори на настойника на Фернанда д'Алвайда.